

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Назив оригинала:
THE ISLAND OF ADVENTURE
by Enid Blyton

Text copyright © 1944 Hodder and Stoughton Ltd.
First published 1944 by Macmillan Children's Books.
Translation Copyright © 2015 за српско издање Вулкан издаваштво

ISBN 978-86-10-01307-8

Инид Блајтон

ОСТРВО АВАНТУРА

Превела Бојана Веселиновић

Београд, 2015.

Садржај

1 .	Како је све почело	7
2 .	Нови другари	15
3 .	Два писма – и план	23
4 .	Стеноврх	31
5 .	Привикавање на Стеноврх	39
6 .	Дани пролазе	48
7 .	Необично откриће	55
8 .	У подруму	63
9 .	Мистериозни чамац	71
1 0 .	Ноћна авантура	79
1 1 .	Бил Смагс	86
1 2 .	Уживанција – и изненађење за Џоа	94
1 3 .	Џо је опет насамарен	101
1 4 .	Мрачно острво изблиза	108
1 5 .	Необичан догађај – и диван излет	121
1 6 .	Занимљива открића	132
1 7 .	Џо је веома љут	141
1 8 .	Поново на острву	148

19. У руднику бакра	159
20. Заробљени под земљом	167
21. Бег – али шта је са Џеком?	174
22. Разговор с Билом – и шок	182
23. Још један тајни пролаз	189
24. Пут под морем	197
25. Невероватно откриће	205
26. Невоље – и неочекивани сусрет	212
27. Много тога је јасније	220
28. У клопци	228
29. Све је добро што се добро сврши	238
О аутору	247

Како је све почело

Десило се нешто невероватно.

Филип Менеринг лежао је испод дрвета, задубљен у задатке из математике, кад, иако никога није било у близини, зачу како му се обраћа неки глас.

„Зар не умеш да затвориш врата, глупане?“, питао је глас крајње нестрпљивим тоном. „И колико пута треба да ти кажем да обришеш ноге пре него што уђеш?“

Филип се усправио у седећи положај и по трећи пут осврнуо око себе – али све што је могао да види било је брдо, без икаквог дечака, девојчице, мушкарца или жене на видику.

„Ово нема никаквог смисла“, рекао је Филип сам себи. „Нема овде никаквих врата па да их затворим, а нема ни отирача да могу да обришем ноге. Ко год да је то рекао, сигурно је луд. И ово ми се уопште не свиђа. Глас без тела права је мистерија.“

Из оковратника на Филиповој јакни промолила се смеђа њушкица. Припадала је малом смеђем мишу, једном од Филипових бројних љубимаца. Филип га нежно

почешка по глави и сићушном створењу носић задрхта од задовољства.

„Ама, затвори врата, глупане!“, забрундао је глас ниоткуда. „И не шмрчи! Где ти је марамица?“

Филип се изнервирао, па је узвратио:

„Умукни! Не шмрчем. И ко је то уопште?“

Нико му није одговорио. Филип је био потпуно збуњен овим мистериозним и чудноватим догађајем. Одакле је долазио тај груби, заповедни глас на овом блиставом и осунчаном, али сасвим пустом брду? Поново је повикао.

„Радим. Ако желиш да разговарамо, изађи и покажи се.“

„Важи, чича“, одговорио је глас, овога пута сасвим другачијим тоном, тихо, као да се извињава.

„О, боже“, казао је Филип, „не могу да издржим. Морам да решим мистерију. Ако не могу да погодим одакле долази глас, можда могу да откријем коме припада.“ Опет је повикао.

„Где си? Изађи да те видим!“

„Сто пута сам ти рекао да не звиждиш“, одговорио је глас бесно. Филип је ћутао, запањен. Он сигурно није звиждао. Власник гласа мора да је потпуно скренуо с ума. Филип је одједном схватио да не жели да се сретне с тим чудаком и да је боље да оде кући.

Опрезно се осврнуо око себе. Није имао представу о томе одакле глас допире, али чинило му се да долази с леве стране. Добро, ако је тако, онда ће кренути надесно и спустиће се низбрдо, држећи се што више дрвећа, које ће га бар мало сакрити.

Покупио је књиге, ставио оловку у џеп и обазриво устао. Замало није пресвиснуо од страха када је глас почео грохотом да се смеје. Филип заборави на опрез и сјури се ка дрвећу да потражи заклон. Смех наједном утихну.

Филип је стајао под великим дрветом и послушкивао. Срце му је тукло као лудо. Волео би да је сада у кући са свима осталима. Утом, баш изнад његове главе, глас поново проговори:

„Колико пута треба да ти кажем да обришеш ноге?“

А онда се проломи чудовишни крик који је толико уплашио Филипа да је испустио књиге. Погледао је у крошњу суседног дрвета и угледао прелепог белог папагаја са жутом, немирном ђубом. Нетремице је, накривљене главе, посматрао Филипа својим сјајним, црним очима и испуштао крештаве звуке.

Филип је посматрао папагаја, а папагај је узвраћао поглед. Птица изненада подиже ногу и замишљено се канџом почеша по глави, којом је све време климала горе-доле. А онда проговори.

„Не шмрчи“, казала је лежерним тоном. „Зар не умеш да затвориш врата, глупане? Како се то понашаш?“

„О, боже!“, изненадио се Филип. „То си, дакле, ти причао и драо се и смејао! Богами, прилично си ме уплашио.“

Папагај тада кину као да је човек. „Где ти је марамича?“, упита.

Филип се насмеја. „Ти си заиста невероватна птица“, казао је. „Најпааметнија коју сам видео. Одакле си побегао?“

„Обриши ноге“, одговори папагај строгим гласом. Филип се поново насмеја. Утом зачу глас неког дечака који је у подножју брда дозивао некога на сав глас.

„Кики, Кики, Кики! Где си се завукла?“

Папагај рашири крила, грозно закрешта и одлете ка кући смештеној у подножју. Филип је посматрао како одлази.

„Дечак је њу дозивао“, помислио је. „А дозивао ју је из дворишта куће у којој сам одсео. Да није и он дошао овамо да учи? Искрено се надам да јесте. Било би сјајно имати таквог папагаја у кући. Права је гњаважа што морам да имам часове преко распуста – папагај би унео мало живости.“

Филип је у претходном полугодишту имао шарлах, а одмах после тога добио је и мале богиње, па је пропустио већи део наставе. Управитељ школе писао је његовом ујаку и ујни и предложио да Филип оде код неког од наставника кући на неколико недеља, да би надокнадио оно што је пропустио. На његову жалост, ујак је без размишљања пристао и зато је Филип сада, иако је летњи распуст, морао да ради математику, географију и историју уместо да ужива са својом сестром Дајном код куће, у Стеноврху, на мору.

Свиђао му се учитељ, господин Рој, али су му друга два дечака, којима је господин Рој помагао да надокнаде градиво пропуштено због болести, била ужасно досадна. Један је био много старији од Филипа, а други је био плачљивко који се ужасавао свих оних инсеката и животињица које је Филип спасавао или довлачио кући. Наш јунак гајио је велику љубав према животињама и имао је невероватан дар да задобије њихово поверење.

Сјурио се низбрдо, нестрпљив да види да ли се још неки ђак придружио групици дечака који морају да уче преко лета. Ако је тај нови дечак власник папагаја, сигурно је занимљив – занимљивији од тупавог Сема и забавнији од закерала Оливера.

Када је отворио дворишну капију, забезекнуо се. У дворишту је стајала девојчица, не баш велика – можда је имала једанаест година. Имала је риђу, коврџаву косу, зелене очи, блед тен и на стотине пегица. Зурила је у Филипа.

„Здраво“, казао је Филип, којем се допадало како изгледа ова девојчица у шортсу и џемперу. „Дошла си овамо?“

„Очигледно“, казала је са широким осмехом на лицу. „Али нисам дошла да учим. Само правим друштво Џеку.“

„Ко је Џек?“, упита Филип.

„Мој брат“, одговори девојчица. „Треба му тотор. Да си само видео његове оцене на крају године. Био је најгори у свему. Заправо, веома је паметан, али се не труди. Пошто жели да буде орнитолог, каже да нема сврхе да учи датуме, називе планина, песме и остало.“

„Шта је то ор... ор... то што си рекла?“, питао је Филип, чудећи се како је могуће да неко има толико пегица на носу као она.

„Орнитолог? Ах, па то ти је особа која воли и проучава птице“, објаснила је девојчица. „Никад ниси чуо за то? Џек је луд за птицама.“

„Онда би требало да се пресели тамо где ја живим“, приметио је Филип. „То је дивљи, самотни крај на приморју где има гомила необичних птица. И ја волим птице, али не знам баш много о њима. Него, је ли ово Џеков папагај?“

„Јесте“, одговорила је девојчица. „Женка је и има је већ четири године. Зове се Кики.“

„Да ли ју је он научио да говори?“, питао је Филип, помисливши како Џек можда има очајне оцене из свих предмета у школи, али би сигурно добио највишу оцену из подучавања папагаја да причају!

„Не, не“, казала је девојчица насмејавши се, а зелене очи јој се скупише и засијаше. „Кики је сама покупила те речи – од нашег старог стрица, који је вероватно најзловољнији човек на свету. Отац и мајка су нам умрли, па морамо преко распуста да будемо код стрица Џефрија, који није нимало срећан због тога! И његова кућна помоћница нас мрзи, тако да нам баш и није много забавно тамо, али докле год ја имам Џека, а Џек своје вољене птице, то нам је довољно.“

„Претпостављам да су Џека, као и мене, послали овамо да учи“, рекао је Филип. „Теби ће овде бити дивно – моћи ћеш да се играш, да идеш у шетње, да радиш шта хоћеш, док ми умиремо од досаде на часовима.“

„Нећу“, казала је девојчица. „Хоћу да будем са Џеком. Није са мном током школске године, па сам пресрећна што могу да будем с њим за време распуста. Он је просто диван.“

„Свакако имаш боље мишљење о њему него моја сестра, Дајна, о мени“, прокоментарисао је Филип. „Нас двоје се стално свађамо. Хеј, је ли оно Џек?“

Ка њима је ишао дечак. На левом рамену седела му је Кики, која је нежно трљала кљун о Џеково уво и нешто му тихо говорила. Дечак почеша папагаја по глави и погледа право у Филипа. Имао је исте зелене очи као његова сестра и још црвенију косу, а лице му је било толико

пегаво да се чинило да нема ни једне једине тачке која није прекривена пегицама.

„Здраво, Пегави“, рече Филип и исцери се.

„Здраво, Ђубасти“, узврати Џек, искезивши се. Филип подиже руку и опипа шишке које су увек штрчале увис, попут ћубе. Ма колико да их је квасио водом и чешљао, не би успео да их обузда на дуже време.

„Обриши ноге“, огласила се Кики озбиљним тоном.

„Хвала богу што си нашао Кики“, добацила је девојчица. „Није јој се свидело што смо је довели у непознато место, претпостављам да је зато одлетела.“

„Није далеко отишла, Луси Ен“, узвратио је Џек. „Кладим се да се Ђубасти престравио када ју је чуо на брду.“

„Јесам“, признао је Филип и испричао им шта се десило. Грохотом су се смејали, а придружила им се и Кики, која се кикотала као да је људско биће.

„Ах, како ми је драго што сте ти и Луси Ен овде“, казао је Филип, који је сада био знатно срећнији него претходних дана. Много му се свиђало како изгледају брат и сестра, њихова риђа коса и зелене очи. Спријатељиће се. Показаће им своје љубимце. Моћи ће и у шетњу да иду заједно. Џек је био мало старији од Луси Ен. Филип је проценио да има око четрнаест година, односно да је тек нешто старији од њега самог. Штета што и Дајна није овде, било би их четворо.

Дајна је имала дванаест година и одлично би се уклопила – мада, с обзиром на то да је била нестрпљива и прзница по природи, сигурно би унела мало пометње!

„Колико су Луси Ен и Џек другачији од мене и Дајне“, помисли Филип. Било је више него очигледно да Луси Ен обожава Џека, а Филип није могао да замисли Дајну